నిజమురా కృష్ణా...!

- కమలా గాయత్రి (శ్రీవిద్య) చెనిమెళ్ళ

(గత సంచిక తరువాయి)

చెప్పడం పూర్తి చేసి శ్యామ్ వైపు చూసాను.. నిశ్శబ్దంగా వుండిపోయాడు శ్యామ్..

చాలాసేపటికి నా భుజం తడుతూ, "కాస్త లైన్సూ, ఎమోషన్ లెవెల్స్ తేడాతో సేమ్ సెషన్ నాకూ-బృందాకీ కూడా అయిపోయిందిరా" అని నవ్వాడు.

తెల్లబోయి చూసాను, రాజేషంకుల్ నాన్నని కలిసి వెళ్ళడం గుర్తొచ్చింది. ఓ. అర్థమైంది, ఎలాగైనా నేను శ్యామ్ తో షేర్ చేస్కుంటానని ముందుగానే శ్యామ్ కీ కౌన్సిలింగ్ చేసేసారు.

"గాడ్ టూ మచ్ ఇదైతే. ఒకవేళ తులసికి కూడా ఇలాగే డామిట్" మనసులో మాట చప్పున పైకే అనేసానని గ్రహించి తల విదిల్చాను.

నావైపే చూస్తున్న శ్యామ్ వంక ఇబ్బందిగా చూసి "ఇప్పుడదంతా ఆలోచించి నో యూజ్ శ్యామ్" అన్నాను.

శ్యామ్ సీరియస్ గా, "ఏం జరిగింది కృష్ణా?" అంటూ సూటిగా తన ప్రశ్న రిపీట్ చేసాడు.

"ఆ తర్వాత తులసిని కలిశాను శ్యామ్" నెమ్మదిగా చెప్పాను. ఉలిక్కిపడి చూసాడు. ఈసారి ఏమీ ప్రశ్నించలేదు. నన్నే చూస్తున్నాడు.

మెల్లగా చెప్పసాగాను "నాన్న చెప్పిన ఫ్లాష్ బ్యాక్ విన్నాకా నాకు అర్థమైపోయింది శ్యామ్. ఇక మన ఇళ్ళల్లో వారెవ్వరూ నా నిర్ణయాన్ని సపోర్ట్ చేసేదిలేదని. అందుకే ఒక్కసారి తులసితో మాట్లాడితే బెటర్ అనుకున్నాను. నేనేం మాట్లాడకుండా తను నాపక్షాన ఆలోచించాలని ఎక్స్ పెక్ట్ చేయడం మీనింగ్ లెస్ కదా. కానీ, శాస్త్రి అంకుల్ రియాక్షన్ తెలిసాకా తులసిని ఎలా డిస్టర్బ్ చేయను? పైగా తను పెళ్ళికి ఒప్పుకుందని కూడా నాన్న చెప్పారు. ఎలా మాట్లాడాలి, ఏం మాట్లాడాలి? అని నేను ఇంకా ఆలోచిస్తూ తల్లకిందులవుతూవుండగానే అమ్మ వచ్చింది నా రూమ్ లోకి తులసిని తీసుకుని."

"ఎవరొచ్చారో చూడు కృష్ణా. కొత్త పెళ్ళికూతురు వచ్చింది చూడూ శుభవార్తతో. స్వీట్స్ తీసుకునీ" అంది నిండుగా చీరలో అలంకరించి వున్న తులసిని తీసుకుని నా రూమ్ లోపలికి వస్తూ.

నేను రియాక్టయ్యేలోపు, "బాగున్నావా కృష్ణా? హాస్టల్ నుంచి వచ్చాకా ఈసారి గుడికే రాలేదూ?" అంటూ వారి వెనకే రమా ఆంటీ. నేను బలవంతంగా కూడా నా ముఖాన నవ్వు పులుముకోలేదు. ఐ నో అన్నీ తెలిసీ నటిస్తున్నారు వారంతా.

అతి కష్టంమీద నా కోపాన్ని నిగ్రహించుకుంటూ, "నేను బాగున్నానాంటీ, మీరూ?" అడిగాను చాలా ఫార్మల్ గా. నా ముఖంలో సీరియస్ నెస్ ని చూసిన ఆంటీ ముఖంలో నవ్వు మాయమైంది.

నాకు జవాబుగా తలూపి, "ఏంటి తులసీ అలా వుండిపోయావు? నీ బెస్ట్ ఫ్రెండ్ కి నీ స్వీట్స్ ఇవ్వవా ఏంటి?" అన్నారు తులసితో.

తులసి యాంత్రికంగా బాక్స్ నా ముందు ఓపెన్ చేసి పట్టుకుంది, స్వీట్ తీసుకోమన్నట్టుగా.

"ఒక్కటేంటాంటీ మొత్తం స్వీట్ బాక్సే తీసుకుంటాను. అతని గురించిన విశేషాలు మా తులసి దగ్గరనుండి వినద్దూ ముందూ" పదునుగా అంటూ స్వీట్ బాక్స్ అందుకుని క్లోజ్ చేసి, ఆవిడవైపు చూస్తూనే తులసితో చెప్పాను "కూర్చో తులసీ నీతో మాట్లాడాలి" అంటూ.

తులసి నావైపు షాకింగా చూసింది. అమ్మా, రమా ఆంటీ కూడా షాక్ తిన్నారు.., ఐ కెన్ గేజ్ దట్..

"అది కాదు కృష్ణా" ఈసారి ఆంటీ ముఖంలో నటనా, వెటకారం లేవు. ఆదుర్దా మాత్రమే వుంది "ఇంకా చాలా చోట్లకి వెళ్ళాలి వాళ్ళ నాన్నగారు కూడా ఎదురు చూస్తూ" అంటూ చెప్పబోతున్న ఆవిడని వారిస్తూ చెప్పాను.

"ఒక్క పది నిమిషాలాంటీ. జస్ట్ టెన్ మినిట్స్. ప్లీజ్" ఈసారి నా మాటల్లోనూ ఆదుర్దాయే వుంది, పదును లేదు. బహుశా తులసితో నేను డైరెక్ట్ గా మాట్లాడే ఆఖరి అవకాశం ఇదే కావచ్చు.

ఆంటీ భయంగా అమ్మవైపు చూసింది. అమ్మ షాక్ నుండి తేరుకుని "రండి కాస్తంత టీ తాగుదాం. పది నిమిషాలే అంటున్నాడుగా" అంటూ నన్నోసారి జాలిగా చూసి, "పదండి రమా. అన్నయ్యగారికి మరీ ఎక్కువ ఆలస్యం ఏమీ కాదులెండి." అని చెప్పింది.

దాంతో ఆంటీ తలూపి" కృష్ణా, తులసీ పది నిమిషాలే. నేను ఇక్కడే వుంటానూ" అని చెప్పి, చాలా అయిష్టంగానే అక్కడ్నుంచి కదిలారు.

తులసి వైపు చూసి కూర్చోమన్నట్టు ఛైర్ చూపి సైగ చేసాను. తలూపి కామ్ గా అక్కడున్న కుర్చీలో కూర్చుంది. నేనూ మరో ఛైర్ లాక్కుని తన ముందు కూర్చుని తన వైపు పరిశీలనగా చూసాను.

నెమలికంఠం రంగు పట్టుచీర. మెడలో నగలూ, చేతులనిండా గాజులు, లైట్ మేకప్ తో ప్రత్యేకంగా తీర్చిదిద్దిన ముఖం. తులసిని అలా చూడడం గమ్మత్తుగా అనిపించింది. అంతలో ఆ అలంకరణ దేనికో గుర్తొచ్చి చేదు తిన్నట్టైంది.

సడెన్ గా అర్థమైంది. తనిప్పుడు పరాయి కాబోతోందని. వేరొకరి సొంతం అయిపోతుంది ఎక్కడికో దూరంగా వెళ్ళిపోతుంది. మమ్మల్నందర్నీ వదిలి.

మళ్ళీ ఎప్పుడో ఎక్కడో అనుకోకుండా కలుస్తుంది. అప్పటికి మా మధ్య దూరం దాటలేనంతగా పెరిగిపోతుంది. చుట్టపు చూపు పలకరింపులే తప్ప ఒకనాటి సాన్నిహిత్యం ఏవిధంగానూ తమని చేరదు.

కానీ, ఇవన్నీ అనిపించేది నాకేనా. తులసికి తెలియదా? ఆమెకి అవసరంలేని బాంధవ్యం కోసం నేను పరుగులు తీస్తున్నానా? మరీ అంత నిస్సహాయంగా, అబలలాగా ఎందుకు చేస్తోంది?

తులసి లేకుండా నా జీవితప్రయాణం వుంటుందీ అంటే ఓ మై గాడ్ ఆ ఆలోచనే నేను భరించలేకపోతున్నానే. కానీ తను అసలు.. అసలు.

తల విదిల్చాను. చాలా హెల్ప్ లెస్ గా అనిపించింది. ఇలా ఆలోచిస్తూ కుర్చుంటే ఈ కొద్ది నిమిషాలూ ఆ ప్రవాహంలోనే కొట్టుకుపోతాయి.

"సో" అన్నాను సైలెన్స్ బ్రేక్ చేస్తూ తనేం మాట్లాడలేదు.

"కంగ్రాట్స్..", అన్నాను కాస్తంత వ్యంగ్యంగా. తను జవాబివ్వలేదు.

"నీకు ఇష్టమేనా తులసీ ఇదంతా. డామ్ ఐ నో నీకు ఇష్టంలేదు కదూ. వై డోన్ట్ యూ టెల్ దట్ డామిట్" అన్నాను కోపంగా.

"నన్ను అడగలేదు కృష్ణా. నాకు ఇష్టమా అని నన్ను నాన్న అడగనేలేదు" బేలగా చెప్తున్న తన మీద కోపం ముంచుకొచ్చింది.

"కానీ, మా నాన్న మీ నాన్నని ఏం అడిగారో ఐతే తెలుసు కదా?" అడిగాను తీవ్రంగా చూస్తూ.

చిన్న పాజ్. తలూపింది నెమ్మదిగా.

"మరి? ఎందుకు ఒప్పుకున్నావ్ పెళ్ళికి? అతను నీకు నచ్చాడా? నువ్వు చూసావా? కలిసావా?" ప్రశ్నల వర్షం కురిపించాను తనమీద.

"లేదు" అన్నింటికీ కలిపి ఒకే సమాధానం చెప్పింది.

"నువ్వొప్పుకోకు తులసీ. నువ్వేమన్నా చిన్నపిల్లవా? వద్దని చెప్పు. ఆ థాటే వాయిదా వెయ్యి నీకు అనిపించేదాకా. అసలు నీకిష్టం లేకుండా ఎలా చేస్తారూ? పైగా కనీసం అతన్ని నీకు కళ్ళతోనైనా చూపించకుండా" అడిగాను.

"నాన్న మాటిచ్చి వచ్చారట కృష్ణా. మాట తప్పితే తను వున్నా లేనట్టే అన్నారు" తన గొంతులో విషాదం తొణికిసలాడింది.

విసుగ్గా చూసాను "ఇది నీ జీవితం తులసీ. ఈ మాటలూ తప్పడాలూ ఇవన్నీ కొన్నేళ్ళ తర్వాత దే వోన్ట్ మ్యాటర్ డోన్ట్ యూ నో దట్? ఏ కాలంలో బ్రతుకుతున్నాం తులసీ? డోన్ట్ ఆక్ట్ లైక్ యూ బిలాంగ్ టూ సమ్ 200 బీ.సీ. టైమ్ డామ్" చెప్పాను.

"నాన్న ప్రాణమా..? లేక నా జీవితమా? అంటే.. ఏది ఎంచుకోవాలి కృష్ణా..?", అంటూ ఒక్క క్షణం ఆగి,

"వాళ్ళు వారణాసిలో చాలా పేరున్న పురోహితుల కుటుంబం అట, అసలు వారబ్బాయికి నిన్ను అడగడమే నీ పూర్వజన్మ పుణ్యం. వారి కుటుంబం లోకి వెళ్ళడమే నీ అదృష్టం. ఆయన అడగ్గానే కళ్ళకద్దుకుని ఒప్పుకున్నాను తల్లీ. వారిది చాలా ఆర్థడాక్స్ ఫ్యామిలీ. స్నేహితులూ, సరదాలూ అన్నీ మర్చిపోవాలి. ఎంతో పద్ధతిగా వుండాలీ అని చెప్పారు" అంటూ నా వైపు చూసింది.,

ఎప్పుడూ వెలుగులు చిమ్మే తన కళ్ళనిండుగా నీళ్ళు. నా గుండె చెదిరిపోయింది. లేచి తన తలమీద నా చేయుంచాను.

పిచ్చి పిల్ల. తన ఇష్టాయిష్టాలనీ, కోరికలనీ అవి ఏపాటీ? తన మొత్తం జీవితాన్నే తండ్రి ఋణం చెల్లించడానికి మూల్యంగా ఇచ్చేస్తోంది.

ఇక నేనెవర్ని? తనకేం చెప్పడానికైనా నా దగ్గర మాటలెక్కడ మిగిలాయి.

అంతటి త్యాగం ఎదుట నా ఆలోచన ఏదుంచినా అది స్వార్థమే అవదూ?

అయిపోయింది. తను నిర్ణయం తీసేసుకుంది. తండ్రా తన జీవితమా అనే క్లాష్ ఏమీ లేదు. తండ్రే తన జీవితం. ఆయన నిర్ణయమే తనకి తిరుగు లేని శిలాశాసనం.

ఐనా, అంత క్లియర్ కట్ ఎమోషనల్ బ్లాక్ మెయిల్ కి లొంగిపోనిది ఎవరు? చాలా తక్కువమంది ఉండగలరంత నిబ్బరంగా తులసిలాంటి సెన్సిటివ్ పర్సన్స్ వల్ల కాని పనది. అర్థమవుతున్నా నాలో ఏదో ఆగని వుక్రోషం.

గడియారం వైపు చూసాను. తొమ్మిది నిమిషాలు గడిచిపోయాయి నేనడిగిన టైమ్ లో.

కోపం, బాధ, కసీ,నిస్సహాయతా అన్నీ కలగలిసిన భావనేదో నా మనసుని కుదిపేస్తుంటే కష్టంమీద నన్ను నేను నిగ్రహించుకుంటూ నా ర్యాక్ వైపు నడిచాను.

తులసి కోసం నేను వేసిన చిన్ని కృష్ణుడి పెయింటింగ్ ఫ్రేమ్ తీసి చూసాను. ఏదైనా స్పెషల్ అకేషన్ లో ఇవ్వాలనుకుని దాచివుంచానది. చివరికి ఇప్పుడు ఇలా ఇవ్వాల్సివస్తుందని ఎప్పుడూ అనుకోలేదు.

నా కళ్ళలో తడి తనకు కనపడకుండా తుడుచుని, తనవైపు నడిచాను.

"తీసుకో తులసీ. గుడ్ లక్. నేను నీకు ఇవ్వగలిగినదిదే నీ పెళ్ళి గిఫ్ట్ ఇదే అనుకో" నెమ్మదిగా అందిస్తూ చెప్పాను.

చప్పున లేచింది "నువ్వు రావా కృష్ణా?" అంది దీనంగా చూస్తూ.

నాకు అంత బాధలోనూ నవ్వొచ్చింది. నేనెలా వస్తాననుకుంటున్నావంటూ నిలదీయాలనిపించింది. కానీ ఇప్పుడిక అదంతా అనవసరం. నిర్లిప్తంగా చూసి "పెళ్ళెప్పుడు?" అడిగాను.

"వచ్చే నెల ఇరవై ఆరునట" చెప్పింది.

థ్యాంక్ గాడ్ . శాస్త్రి అంకుల్ చేసిన ఏకైక వుపకారం నాకిది.

"వచ్చే నెలలో నాకు.. ఐ మీన్.. నాకు ఫైనల్ ఎగ్జామ్స్ ఉ..న్నాయి కదా తులసీ" అన్నాను తడబాటుగా.

నెమ్మదిగా తలూపింది. తనవైపు చూసి కృష్ణుడి పటాన్ని అందించాను. ఈసారి ఏమీ అనలేదు. చాలా యాంత్రికంగా అందుకుని అక్కడ్నుంచి కదిలింది.

"ఐ డిన్ట్ ఎక్స్ పెక్ట్ దిస్ ఫ్రమ్ యూ తులసీ" అనేసాను ఉక్రోషం ఆపుకోలేక..

జాలిగొలిపేలా చూస్తూ, "మర్చిపోకు నన్నూ" అంది.

నిస్తేజంగా చూస్తూ అలాగే నిలబడ్డాను.

తను వెళ్ళిపోయింది. నా రూమ్ లోంచే కాదు బహుశా నా జీవితంలో నుంచే వెళ్ళిపోయింది శాశ్వతంగా.

నావైపు చూసాడు శ్యామ్ "మర్చిపోగలవా కృష్ణా?" అడిగాడు.

"నువ్వు మర్చిపోగలవా శ్యామ్?" తిరిగి ప్రశ్నించాను.

"మేము మర్చిపోవడం, నువ్వు మర్చిపోవడం ఒకటేనంటావా?" సూటిగా చూస్తూ అన్నాడు.

ఆ మాట నాకు గుచ్చుకోగా ముఖం తిప్పుకుంటూ"కాక మరేమిటి? కలిసి పెరిగాం, కలిసి తిరిగాం. సడెన్ గా మర్చిపోమంటే" అంటూ అకస్మాత్తుగా ఆగిపోయాను., నావల్ల కాలేదు.., తలవిదిల్చాను..ధన్నుమని లేచాను..

"పద శ్యామ్, ఇంకొక్క ట్రయల్. లాస్ట్ ట్రయల్. రాజేషంకుల్ తో మాట్లాడి చూద్దాం" అన్నాను.

తలూపి ఒక్కవుదుట్న లేచాడు. ఇద్దరమూ దాదాపు పరుగు పెట్టినట్టే శ్యామ్ ఇంటివైపు కదిలాము.

కానీ, రాజేషంకుల్ కూడా నాన్నలాగే మాట్లాడారు "శాస్త్రి గారితో కూడా మాట్లాడేవాడినేరా ఈ విషయం తనతో మళ్ళీ ఎవరు మాట్లాడినా తన ప్రాణాలడిగినట్టే' అని శంకర్ తో ఆయన చెప్పేసారట. ఇక ఏం చేయగలం చెప్పు. సారీ కృష్ణా." అనేసారు రాజేషంకుల్..

దాంతో ఇక చేసేదిలేక, సైలెంట్ గా వుండిపోయాను.

తులసి సపోర్ట్ వుండి వుంటే అది వేరు. తను ముందే తండ్రి మాటే వేదం అనే అమ్మాయి. ఇక నా ప్రయత్నానికి అర్థం కనపడలేదు.

చూస్తుండగానే ఒక్కోరోజూ గడిచిపోసాగింది. తన పెళ్ళి హడావిడి మొదలైంది. నేను హాస్టల్ కి వెళ్ళిపోయాను. అందరూ కలిసి చాలా ఘనంగా పెళ్ళిచేసి తులసిని తన అత్తవారింటికి వారణాశికి సాగనంపారు.

ఎన్ని రోజులు గడిచినా నా బాధ, కోపం, ఉక్రోషం తగ్గలేదు. తులసి ఒక్కమాట. తనకీ పెళ్ళి ఇష్టంలేదని ఒక్క మాట ఓపెన్ గా చెప్పివుంటే మా కథే వేరే గా వుండేదనే ఉక్రోషం నాలోంచి పోలేదు. ఐనా ఎలా చెప్తుంది? ఎందుకు చెప్పాలి? తనకీ ఇష్టమేనేమో? నేనే అనవసరంగా ఆవేశపడ్డాను అంటూ మథనపడేవాడిని. వేణు మాధవుడి గుడి వైపు నా అడుగు కదలడం మానేసింది.

ఒక్క శ్యామ్ తో తప్ప అందరితో మాటలు తగ్గించేసాను. ఏదో ముక్తసరిగా మాట్లాడి నా పనిలో నేను వుండేవాడిని. అమ్మా-నాన్నా చాలా బాధపడేవారు. నన్ను ఊరడించడానికి చాలా ప్రయత్నించారు.

కానీ బాధ చూపిస్తే కదా ఎవరైనా ఊరడించగలరు.. స్తబ్దమైపోయిన నన్ను ఏమని ఓదారుస్తారు.

నిజంగానే నేను మారిపోయాను. నాకు తెలియకుండానే నాలో ఒక విధమైన గాంభీర్యం చోటు చేసుకుంది. నా లైఫ్ లోంచి తులసి నిష్క్రమణ. తన ఎగ్జిట్ ఏదో కనిపించని వెలితిని నింపేసింది. ది రియల్ ఫ్లేవర్ ఆఫ్ మై లైఫ్ ఈజ్ గాన్.

అవేవీ ఆలోచించే టైమ్ లేకుండా వుండేందుకేనేమో నేను ఎమ్. ఎస్ కి అప్లై చేసేశాను. నాకు జాబ్ యిచ్చిన కంపెనీయే నా చదువూ స్పాన్సర్ చేస్తానంది. కాకపోతే అక్కడకి వెళ్ళాకా కూడా ఆన్లైన్ వర్క్ చేయాలంది. అక్కడవున్న వారి బ్రాంచ్ లో రిపోర్ట్ చేయమంది. ట్రైనింగ్ కోసం బెంగుళూర్ పంపుతామంది. అన్నింటికీ ఒప్పుకున్నాను.

నాన్న చెప్పడానికి ట్రై చేసారు, చదువూ, జాబ్ రెండూ ఒకేసారి అంటే స్ట్రెయిన్ అవుతానేమో, చదువు పూర్తయ్యాకా జాయిన్ అవుతానని అడగమని. ఇనీషియల్ గా వారదే చెప్పారుకదా అనీ అన్నారు.

కానీ, నేను పట్టించుకోలేదు. ఎవ్వరి మాటా వినదలుచుకోలేదు. నా మాటెవరైనా విన్నారు గనకనా ఇప్పుడు నేను వినడానికి.

తులసి నాతోనే కాదు, శ్యామ్-బృందా లతోనూ కాంటాక్ట్ లో వుండడం మానేసిందట. బృందా కొంచెం ప్రయత్నించింది గానీ, తులసి అత్తవారింట్లోవారికి నచ్చదేమోనన్న రమా ఆంటీ హెచ్చరికతో తనూ వెనక్కి తగ్గింది. వాటన్నింటికీ అతీతంగా నా యూ.ఎస్ వెళ్ళే ప్రయత్నాలలో నేనుండసాగాను.

బృందా ఫర్దర్ గా చదవనంటూ తనకి క్యాంపస్ లో వచ్చిన ప్లేస్మెంట్ టేకప్ చేసేసింది. శ్యామ్ కోరుకున్నట్టే తనకి ఢిల్లీలో ఓ మంచి కంపెనీలో రిసెర్చర్ గా జాబ్ దొరికింది దాంతో తను ఢిల్లీ వెళ్ళిపోయాడు. ఎప్పుడైనా సెలవులున్నప్పుడు వచ్చేవాడు.

నా ట్రైనింగ్ పూర్తయింది. స్థల మార్పుకో పని వత్తిడికో లేక సమయం గడుస్తున్నందుకోగానీ టైమ్ హీల్స్ ఎవ్రీథింగ్ అంటారు కదా. నాలోని బాధ తగ్గకపోయినా నా కోపావేశాలు మాత్రం కాస్త నెమ్మదించాయి. ఇప్పుడెవరిమీదా నో కంప్లైంట్స్ హైదరాబాద్ తిరిగి వచ్చాను.

నా ప్రయాణానికి టికెట్స్ కూడా కన్ఫర్మ్ అయ్యాయి. నేను వెళ్ళే నాలుగు రోజుల ముందు వస్తానన్నాడు శ్యామ్. అందర్నీ కలిసాను. షాపింగ్ చేసాను. అమ్మకీ, నాన్నకీ, రాజేషంకుల్, మాలతి ఆంటీ, శ్యామ్, బృందా అందరికీ నా జీతంతో బట్టలు కొన్నాను. ఒక్క తులసికి తప్ప. ఇప్పుడు నాకా హక్కు లేదుగా.

అమ్మా-నాన్నలకి ప్రత్యేకంగా కపుల్ వాచెస్ కొన్నాను. వాళ్ళు చాలా సంతోషించారు. నేను కొన్న గిఫ్టులకి కాదు నాలో వచ్చిన మార్పుకి. వారి సంతోషం చూసి నాకూ హ్యాపీగా అనిపించింది. వారిని బాధ పెట్టి వెళ్ళదలుచుకోలేదు. జరిగింది జరిగిపోయింది. అయినా నా తలరాతకి వారేం చేస్తారూ.

షాపింగ్ నుండి వచ్చి రిలాక్స్డ్ గా కూర్చున్నా టీ.వీ. లో న్యూస్ చూస్తూ ఎలెక్షన్ హంగామా తో ఛానెల్స్ అన్నీ వేడెక్కివున్నాయి. తాపీగా అమ్మచేతి టీ తాగుతూ ఛానెల్స్ స్విచ్ చేస్తున్నా.

సెల్ మోగింది. బృందా. ఈ టైమ్ లోనా! అనుకుంటూ ఆన్ చేసాను.

"కృష్ణా, నీతో మాట్లాడాలి" బృందా గొంతులో కంగారు.

"సాయంత్రం త్వరగా వచ్చెయ్ మరి ఆఫీస్ నుండి" అన్నాను కాజువల్ గా.

"లేదు. ఇప్పుడే రాగలవా?" ఆత్రంగా అడిగింది.

"వస్తున్నాను" క్లుప్తంగా చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశాను.

బృందాకి నాకంటే తులసి, శ్యామ్ లే క్లోజ్. ప్రస్తుతం వారిద్దరూ దగ్గర లేరు. మరి తనకే ప్రాబ్లమ్ వున్నా ఇంకెవరితో చెప్పుకుంటుంది పాపం.

సరిగ్గా గంట తర్వాత బృందాతో తన ఆఫీస్ కాంటీన్ లో కూర్చునివున్నాను.

"చెప్పు" కాఫీ కప్పు టేబుల్ మీదుంచుతూ అడిగాను. నావైపు బెరుగ్గా చూసింది, "కృష్ణా చిన్న ప్రాబ్లెమ్" అంది తటపటాయిస్తూ.

"ఓ.కే. ఇంతకీ ప్రాబ్లెమ్ పేరేంటి?" చిన్నగా తలపరికిస్తూ అడిగాను.

ఓ చిన్న హెజిటేషన్ తర్వాత అంది నెమ్మదిగా, "విశాల్.. విశాల్ జైన్.."

"ఆహాహేరాస్ చేస్తున్నాడా? తోలు తీసేస్తామని చెప్పు" అన్నాను వస్తున్న నవ్వుని మునిపంటితో అదిమిపెట్టి సీరియస్ నెస్ నటిస్తూ.

"నో నో చాలా చాలా మంచివాడు కృష్ణా హీ లవ్స్ మీ లాట్" కంగారుగా చెప్తూ నా ముఖంలో నవ్వు చూసి ఆగిపోయింది. ఫకాల్న నవ్వేశాను.

ఎర్రబడ్డ ముఖంతో గట్టిగా నా భుజంమీద కొట్టి, "ఇడియట్ .. నువ్వూ.." అంటూ తనూ నవ్వేసింది.

"లేకపోతే చెత్త ఇన్హ్రడక్షనూ నువ్వూనూ. ప్రాబ్లెమ్ అని చెప్తావా పాపం ఏళ్ళతరబడి చూస్తున్నాం నీ పిచ్చిముఖాన్ని ఆ మాత్రం అర్థంకాదూ మడ్ హెడ్" తన తల మీద చిన్నగా మొట్టికాయ వేసి నవ్వాను.

చిన్నగా నవ్వింది బృందా. తన కళ్ళలో సన్నటి కన్నీటి తెర "డాడ్ వాళ్లు డెడ్ అగైనెస్ట్ వున్నార్రా. ఆల్రెడీ మాట్లాడాను" చెప్పింది.

"ఆబ్వియస్లీ డాళింగ్. లేకపోతే నువ్వు ప్రేమించాను అనగానే ఎగిరిగంతేసి వావ్.. ఎవరా లక్కీ గై అని అడగడానికి వాళ్ళేం ఫిల్మీ పేరెంట్స్ కాదు కదా. టాక్ టూ దెమ్. కన్విన్స్ అవుతారు కొంచెం టైం పడుతుంది, హేవ్ పేషన్స్" తేలిగ్గా నవ్వేసి చెప్పాను.

తలడ్డంగా తిప్పింది "కన్విన్స్ చేసే టైమ్ కూడా ఇవ్వట్లేదని నిన్న నైటే తెలిసింది కృష్ణా"

"అంటే?" నా భృకుటి ముడిపడింది.

"అత్తయ్య వాళ్ళ అబ్బాయితో ఎంగేజ్మెంట్ అంటున్నారు. అది కూడా వాడు ఏదో దిక్కుమాలిన మీటింగ్ కోసం ఫైవ్ డేస్ కి ఇండియా వచ్చాడట, ఎల్లుండి పొద్దున్నే వాళ్లంతా వస్తారట. సాయంత్రం తాంబూలాలట.

..కనీసం శ్యామ్ కి చెప్పే ఆప్షన్ కూడా లేదు.., వాడి సెల్ రేపు ఈవెనింగ్ వరకూ ఆఫ్ లోవుంటుంది.. ఐనా ఎల్లుండి పొద్దున్న ఫ్లైట్ కి వాడొస్తాడు అని కూల్ గా వున్నారు వాళ్ళు.. ఒకవేళ వీలుకాక, వాడు రాలేకపోయినా పర్లేదూ, మళ్ళీ బావ ఆస్ట్రేలియా వెళ్లిపోతాడు, ఆలోపు నిశ్చితార్థం ఐపోవాలీ అని డిసైడ్ ఐపోయి నా ప్రమేయం లేకుండానే అన్ని అరేంజ్మెంట్స్ చేసేసుకుంటున్నారు. బహుశా ఈపాటికి మీ ఇంటికి కూడా ఇన్విటేషన్ వెళ్ళిపోయివుండచ్చు" గబగబా చెప్పింది.

"వాటీజ్ దిస్ బృందా అంత మాత్రం గట్టిగా చెప్పుకోలేవూ, చదువుకున్నావ్, జాబ్ చేస్తున్నావ్ యూ ఆర్ ఏ గ్రోన్ అప్ పర్సన్. నీ అభిప్రాయం ఇంట్లో చెప్పి దాని మీద నిలబడలేవూ!?" మందలింపుగా అన్నాను

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments